

Kelly Rimmer rääkimata

Originaali tiitel:
Kelly Rimmer
Unspoken
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Iga-sugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Lantana Management Pty Ltd.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E06412222
ISBN 978-9949-82-930-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mindyle

Esimene osa

Reede

ESIMENE PEATÜKK

Paul

SEITSMETEISTKÜMNENDAST ELUAASTAST ALATES OLEN ma tegelnud ühe ja sama tarkvara arendusega. Viimastel aastatel olen teinud koostööd maailma parimate programmeerijatega, aga tarkvara on endiselt *minu* oma. Minu elutöö võib kokku võtta seitsmekümne nelja koodireaga, mis lihtinimese keeles öeldes võimaldab kasutada internetti turvalisemal ja tõhusamal viisil. Loomulikult ei tea ma kogu koodi peast, aga kui mingi osa sellest mulle ette anda, võin ma öelda, mida see teeb, miks ja kuidas.

Kood on mõistetav. Arusaadav. Laitmatult ratsionaalne. Kui ma kompilaatori avan, tunnen, nagu oleksin külmal päeval sooja teki alla pugunud. Kood on turvaline ja tuttav, tunnen end selles sfääris täiesti koduselt ja kindlalt, mis on täielik vastand minu tunnetele inimeste osas. Inimesed on kahjuks ebaloogilised olendid ja täna rikuivad just *inimesed* mu päeva.

Nojah, eriti üks inimene.

„Tere, Isabel,“ ütlen ma oma peaaegu eksabikaasale. Tema ootamatu kohalolek on samal ajal nii kahetsusväärne kui üllatav. Kui me prae-gusel ajal ühte ruumi satume, on pinge talumatu, aga täna on asi hullem, sest *kõnealune* ruum asub juhuslikult sellesamas suvemajas, mille pärast me terve eelmise aasta varasid jagades nääklesime.

„*Sina* ütlesid, et võin maja endale jätta...“ hakkab Isabel ütlema, aga mulle kohe üldse ei meeldi meeldetuletus, et lahusus on julm mäng, kus on kindel võitja ja see *pole* mina.

Sellepärast lõikan talle poole sõna pealt vahele, öeldes: „Minu nimi on veel neli päeva dokumentides kirjas.“

Tema ninasõõrmed laienevad. Ta uriseb vihaselt kurgupõhjast, sulgeb siis silmad ja hingab katkendlikult välja. Isabel proovib ennast talitseda.

Ma elasin Isabel Rose Wintoniga koos neli aastat, ühe kuu ja üks-teist päeva. Talle meeldib kohvi juua mandlipiimaga, sest tema arvates on see tervislikum, aga ta varjutab maitse, lisades nii palju suhkrut, et sama hästi võiks ta limonaadi juua. Ta magab keras nagu väike pall, justkui kardaks ta omaenese voodis liiga palju ruumi võtta. Ta ei salli oma ema, aga jumaldab isa ja vendi. Ta armastab New Yorki kirglikult ning tal on hämmastav võime 8,5 miljoni inimesega linnas tutvusi sõlmida ja enda ümber tihedalt seotud suhete võrgustik punuda. Isabel leiab sõpru kõikjal, kus ta käib. Ta ei unusta kunagi nimesid ja ta jääb inimestele meelde, isegi kui nad on temaga vaid korra kohtunud. Kõik jumaldavad teda.

Nojah, *peaaegu* kõik. Ei saa öelda, et ma ise sellesse naisesse väga kiindunud oleksin.

„Sa pidid nädalavahetusel oma meeskonnaga koolituslaagris olema.“ Pilgus, mille Isabel mulle heidab, välgatab midagi, aga hetk möödub liiga kiiresti. Mul pole aega seda tõlgendada.

„Kuidas sa laagri kohta tead?“ küsin ma, aga siis ma ohkan ja me ütleme täpselt samal ajal: „Jess.“

Me oleme Jessica Coheniga sõbrad ülikoolist saadik ja peaaegu sama kaua on ta olnud mu äripartner. Isabel ja Jess on samuti sõbrannad ning saavad pidevalt kokku. Aga et Jessi nimi jutuks tuleb, muudab mind rahutuks, sest tema pärast ma täna Greenportis olen. Ja Jessile meeldib oma nina teiste asjadesse toppida...

Juba sellele mõtlemine muudab mind närviliseks ja samal hetkel teen ma kriitilise vea: unustan, et ma ei seisa mitte asjata erakordselt ebamugava kuuekümnekraadise nurga all, nii et mu alumine pool jääb

selle seinä taha, kus asub trepp, ja ülemine pool kummardub elutuppa, kus istub Isabel. Niipea kui ma end liigutan, et tavapärasest poosi sisse võtta, näen ma, kuidas Isabeli pilk üle mu keha jookseb. Ta kortsutab kulmu ja oma suureks piinlikkuseks tunnen ma, et punastan.

„Miks sa alasti oled?“ nõuab Isabel.

Ma ei punasta mitte *sellepärast*; pärast rohkem kui nelja koos veedetud aastat olen ma kindel, et Isabel tunneb mu varustust peaaegu sama hästi kui ma ise. Ja mu praegune riieteta olek on tegelikult väga lihtsasti seletatav. Ma saabusin siia üheksakümmend neli minutit tagasi, käisin kohe kiirel jooksutiiril ja olin pikalt duši all. Kõik oli korras, kuni ma rätiku haarasin ja avastasin, et pehme puuvill lõhnab Isabeli järele.

See oli täiesti ebaloogiline, sest mu sekretär Valerie pidi organiseerima enne mu tänast saabumist puhastusteenuse. Suundusin parasjagu trepist alla, et kontrollida, kas Vanessal on õnnestunud külmkapp söögi ja alkoholiga täita, kui elutoas samme kuulsin. Tundus mõistlik järel-dada, et kui keegi on *tõesti* samal ajal, kui ma duši all olin, majja sisse murdnud, pole see inimene mu alumise poolega tuttav, niisiis pistsin ma ettevaatlikult vaid pea nurga tagant välja, et asja lähemalt uurida.

Siis ma nägingi Isabeli, kes istus diivanil uhkelt nagu kuninganna ja tulistas minu suunas surmavaid pilke.

Mida ta muide teeb päris kindlasti ka praegu. Ma ei pruugi keha-keele lugemises küll kõige osavam olla, aga isegi mina tunnen halvustava pilgu ära. Ja see konkreetne halvustav pilk on suunatud laseri täpsusega mu vasaku käe neljandale sõrmele.

Sellepärast ma punastangi, sest mida Isabel seal näeb, pole nii kergesti selgitatav, kui juhuslik keskpäevane alastiolek.

„Taeva päralt, miks sa just *nüüd* abielusõrmust uuesti kandma oled hakanud?“ küsib ta mult jäigalt.

Tegelikult pole ma seda päriselt ära võtnudki; kui ma teadsin, et saan Isabeliga kokku, libistasin sõrmuse lihtsalt taskusse. Polnud eriti keeruline varjata tema eest fakti, et ma endiselt sõrmust kannan – pärast seda, kui ta kümme kuud tagasi meie Chelsea liivakivist majast minema kõndis, olen teda näinud näost näkku kümme korda. Üks kord meie esimesel ja viimasel paariteraapia seansil. Üks kord Jessi legendaarsel

ja sellel aastal veidi kohmetul uusaastapeol. Üks kord meie sõprade Marcuse ja Abby kihluspeol.

Ja seitse korda järjest tulisemaks muutunud varajagamise protsessil.

Isabel pani nende kohtumiste ajal loomulikult tähele, et ma ei kannan sõrmust, kuigi tundub, et tal jäi märkamata, kuidas ma sõrmuse puudumist tundes pidevalt sõrmel olevat tühja kohta hõõrusin. Samamoodi tundsin ma tema puudumist meie Manhattani kodust. Oleksin tundnud tema puudumist ka täna siin majas. See tähendab, kui teda poleks siin olnud.

Olen proovinud sõrmust mitte kanda ja avastanud, et ma ei suuda harjumusest lahti saada, kuigi kui üldse millestki abi võiks olla, siis *praegune* piinlik hetk peaks asja ära ajama küll.

„Arvasin, et olen siin üksi,“ lausun ma. Järsku tundub, et kogu mu eluõnn sõltub Vanessast... Täpsemalt öeldes sellest, kas Vanessa sai vähemalt sellega hakkama, et varustas külmkapi persetaie õllega. On küll alles lõuna-aeg, aga ma sisendan endale, et kell peab olema umbes viie ringis; ja kui päevasel ajal joomisele üldse mingi vabadus on, siis praegu on see hetk saabunud. Kõnnin külmkapi juurde, ignoreerin nii oma alastiolekut kui Isabeli puhkimist ja tõmban ukse lahti.

Saab selgeks, et Vanessa pole järginud ühtegi mu juhust ja see ajab mind segadusse ning ühtlasi ka masendusse. Külmkapis pole raasugi süüa – kuid õlut seal on. Isabel eelistab tavaliselt veini, nii et ilmselt pärineb õlu mu viimasest külaskäigust – mis toimus rohkem kui aasta eest, aga olen valmis õlle joomisega riskima. Võtan ühe pudeli ja pakun seda Isabelile, kes nõrdinult õhku ahmib.

„Ära mitte proovigi ennast siia sisse sättida – sa lähed minema.“

„Nojah, mina ei lähe siit kuradi kuhugi.“ Kehitan õlgu ja ütlen siis mõtlematult välja selle, mida mõtlen. „See on rohkem sinu teema, mitte minu.“

Isabel kergitab kulme, laubale ilmuvad kortsud ja ninasõõrmed lähevad puhevile. Langetan pilgu, et pudeli silti uurida.

„Hooaeg pole veel alanud. Linn on tühi, mine ja võta endale kuskil tuba. Mis vahet seal on?“ küsib ta.

„Sest alates järgmisest nädalast ei kuulu see koht enam mulle. Praegu on mul *viimane* võimalus siin viibida. Miks sa ise kuhugi mujale ei lähe? Pärast võid siin käia, millal aga soovid.“ Vaatan Isabelile otsa ja lisan nimme rõhutades: „Alates järgmisest kolmapäevast.“

„Ma kutsun politsei, Paul,“ nähvab ta.

Võtan hetke aega, et mõelda, kuidas vastata, maigutan suurt õllesõõmu ja pööran siis pilgu Long Islandi väinale, mis elutoaga piirneva terrassi ees sätendab. Vaatan kaugusesse, kuni olen peas vastuse formuleerinud ja suunan siis pilgu tagasi Isabelile.

Tema pilk on põrandale langetatud, ta pilgutab maruliselt silmi, aga suurtes sinistes silmades läikivad pisaraid ta varjata ei saa.

Sellel aastal on Isabel kutsunud mind erinevates variatsioonides neliteist korda südametuks või hingetuks. Seitse korda tegi ta seda kirjalikult – nende kolme kuu jooksul, mil me proovisime rahaasjade üle läbi rääkida meilide või sõnumite teel ja seitse korda telefonis või silmast silma rääkides. Ma ei tahtnud neid solvanguid kokku lugeda, samuti nagu ma üritasin meeleheitlikult mitte loendada päevi ja tunde, mil ma teda viimati nägin.

Heidan pilgu diivani kohal olevale kellale ja arvutan seiereid vaadates automaatselt kokku, et meie viimane abieluvara jagamise protsess, kust me haudvaikusel välja marssisime, leidis aset viis kuud, kakskümmend neli päeva, kakskümmend kaks tundi ja nelikümmend kolm minutit tagasi.

Sekund siia või sinna.

Kui uurida lähemalt asitõendeid ehk Isabeli tehtud kommentaare, mille järgi puudub mul hing, pole kahtlustki, et tema arvates olen ma mingit sorti robot, kes pole võimeline emotsioone väljendama. Tegelikult ma tean, et ta peab mind robotiks, sest ta on mind ka niimoodi kutsunud – meie kolmandal varajagamisel.

Kõige hullem on, et põhimõtteliselt on tal õigus, kui ütleb, et ma olen võimetu sügavateks emotsioonideks – vähemalt oli see nii enne temaga kohtumist. Enne Isabeli polnud ma tegelikult ekstreemseid tundeid kogenud. Loomulikult olid sellel reeglil erandid. Kui mu ema

suri, olin ma leinast murtud, ülikooli lõpetades eevil ja oma tarkvara esitlemisel võidurõõmus.

Aga muidu? Minu päevad olid täiesti staatilised ja graafiliselt kujutatuna moodustasid need ühe sirge joone. Ennekõike iseloomustab mind stabiilsus. Elu toimub minu ümber, emotsionaalselt see mind eriti ei mõjuta.

Nojah, vähemalt kunagi oli see nii.

Paistab, et armastusel on võime inimest avada. Armastus puurib end hinge, vingerdab seal, kuni on endale pesa teinud ja muudkui sirutab ja liigub edasi. Ja isegi nüüd, kui armastus on kadunud, on õõnes tühimik endiselt alles. Võib-olla sellepärast tunnengi ma Isabeli pisaratest läikivaid silmi nähes sellist häbi ja kannatust, milleks ma umbes viis aastat tagasi, enne temaga kohtumist päris kindlasti võimeline polnud.